DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ
POLSKIEJ KOMISYI LIKWIDACYJNEJ

Wydany w Krakowie i rozesłany dnia 5 lutego 1919.

Rok 1919. **Część IV.**

24.

Rozdział węgla przemysłowego.

Rozporządzenie z dnia 19. grudnia 1918, L. 712/przem. W.

§ 1.

Rozdział węgla na kontyngenty międzywydziałowe spoczywa w rękach międzywydziałowej komisyi na podstawie referatu Inspektora węglowego.

§ 2.

W ramach ustalonego kontyngentu przemysłowego przyznaje indywidualne przydziały Komisya węglowa przy Wydziale przemysłu, rękodzieł i handlu funkcyonująca.

§ 3.

Kontyngentu węgla przemysłowego nie obciąża zapotrzebowanie komunalnych zakładów przemysłowych, takich jak: gazownie, elektrownie, wodociągi i rzeźnie, następnie zapotrzebowanie monopolowych zakładów przemysłowo-państwowych jak: saliny i fabryki tytoniu, które będzie pokrywane bezpośrednio przez Inspektorat węglowy. Również zapotrzebowanie zakładów pracujących dla aprowizacyi i pod kontrolą Wydziału aprowizacyjnego jak: młyny, nie należy do kontyngentu przemysłowego, lecz do aprowizacyjnego.

§ 4.

Skracanie kontyngentów wydziałowych należy do Inspektoratu węglowego. Przy każdem ewentualnem skróceniu przyznanego kontyngentu przemysłowego Inspektorat węglowy porozumie się w krótkiej drodze z Oddziałem węglowym Wydziału przemysłowego, którego siedzibę w tym celu przenosi się do lokalu Inspektoratu węglowego. Biuro Oddziału węglowego zasięgnie wtedy w krótkiej drodze opinii subkomitetu lub w razie niemożliwości, przewodniczącego. Indywidualny rozdział, względnie indywidualna redukcya zmniejszonego samodzielnie przez Inspektorat węglowy kontyngentu przemysłowego, należy wyłącznie do atrybucyi Komisyi węglowej Wydziału przemysłowego. Ustalone indywidualne przydziały podaje Oddział węglowy Polskiemu Towarzystwu handlowemu do wykonania.

§ 5.

W razie życzenia pojedynczych konsumentów, by dostawa nastąpiła przez innego grosistę, może być życzenie to uwzględnione w ten sposób, że Polskie Towarzystwo handlowe uskuteczni wysyłkę na rachunek danego grosisty.

O ile idzie o węgiel obcokrajowy, indywidualne przydziały będą oddawane odnośnym dostawcom do wykonania.

§ 6.

Ustala się następujące terminy dla poszczególnych stadyów urzędowania:

Do 10-tego każdego miesiąca przedkłada Oddział węglowy Wydziału przemysłowego Inspektoratowi węglowemu zestawienie zebranych i merytorycznie strutynowanych zgłoszeń na przydział węgla przemysłowego na miesiąc następny. Do 15-tego każdego miesiąca odbędzie się posiedzenie międzywydziałowej Komisyi przy współudziale Inspektoratu i Oddziału węglowego Wydziału przemysłowego, na którem ustalone zostaną poszczególne kontyngenty wydziałowe. Do 20-tego każdego miesiąca Oddział węglowy Wydziału przemysłowego zwoła Komisyę węglową, która w ramach ustalonego kontyngentu ustali indywidualne przydziały dla zakładów przemysłowych. Tak ustalone indywidualne przydziały poda Oddział węglowy Wydziału przemysłowego Polskiemu Towarzystwu handlowemu do wykonania.

Dokonywanie zmian w przydziałach indywidualnych dla przedsiębiorstw przemysłowych bez zgody Oddziału węglowego Wydziału przemysłowego ze strony Inspektoratu węglowego czy też Polskiego Towarzystwa handlowego, nie jest dopuszczalne.

Za Wydział górniczy: **Diamand** m. p. Za Wydział przemysłowy: **Zieleniewski** m. p.

25.

Wysokość prowizyi dla inwalidów, wdów i sierót górniczych (hutniczych), przechodzących na prowizyę od 1. stycznia 1919.

Rozporządzenie z dnia 7. stycznia 1919, L. 663/19 prez.

Niniejszem postanawia się, co następuje:

§ 1.

Po upływie 5-letniego czasu czekania, względnie w razie spensyonowania wskutek nieszczęśliwego wypadku w przedsiębiorstwie przed upływem tego terminu, ma prowizya dla inwalidów wynosić 500 K a za każdy dalszy rok podwyższa się aż do skończonego 10-tego roku członkostwa o 20 K, zaś po 10 latach o 30 K za każdy dalszy rok członkostwa do lat 30 tak, że po 30 latach służby prowizya wynosi 1200 K.

Jeżeli ostatni rok członkostwa nie jest zupełny, w takim razie należy zaliczyć podwyższenie za każdy pełny miesiąc członkostwa w tym roku.

§ 2.

Prowizya wdów i sierót bez ojca i matki ma wynosić trzecią część, zaś sierót bez ojca szóstą część tej prowizyi, która należałaby się mężowi względnie ojcu według § 1-ego. Suma prowizyi wdów i sierót po jednym członku nie może wynosić $^{3}/_{4}$ prowizyi, należącej się dotyczącemu członkowi według § 1-ego; jeżeli przy zaliczeniu okaże się wyższa kwota, muszą być poszczególne prowizye stosunkowo zmniejszone.

§ 3.

Postanowienie § 14. ust. o ubezp. od wypadku górników, dotyczące spoczywania prowizyi, odnosi się także do prowizyi podwyższonych.

§ 4.

Pretensya, nabyta przez osobne wkładki członków na podstawie statutów, do prowizyi dodatkowej nie może być zaliczona w myśl powyższych postanowień i należy się osobno obok zwyczajnej prowizyi.

§ 5.

Prowizye podwyższone należy przyznać także wszystkim członkom, wdowom po nich i sierotom, które uzyskują prawo do prowizyi na podstawie wojennej ustawy o kasach brackich po dniu 31. grudnia 1918. Odnośnie do wdów i sierót po prowizyonistach, którzy po dzień 31 grudnia 1918 włącznie przenieśli się w stan prowizyi, nie mają powyższe postanowienia żadnego zastosowania.

§ 6.

Wydatki, połączone z podwyższeniem prowizyi mają ponosić brackie kasy prowizyjne, a pokrywać je będzie się przez podwyższenie wkładek do kasy prowizyjnej. Podwyższenie wkładek ustali się po dokładnem matematycznem obliczeniu, a prowizorycznie oznacza się je na 20 K miesięcznie od członka i 10 K miesięcznie od członkini. Podwyższenie wkładek obciąża po połowie przedsiębiorstwa i robotników.

§ 7.

Postanowienia przytoczone w § 1—6 wchodzą w życie z dniem 1. stycznia 1919 i ważne są do czasu ustawowej reformy o ubezpieczeniu w kasach brackich.

Za Wydział górniczy: w z. **Zarański** m. p.

Za Prezydyum: **Marek** m. p.

26.

Ubezpieczenie na wypadek choroby w kasach brackich.

Rozporządzenie z dnia 7. stycznia 1919, L. 662/prez.

§ 1.

Postanowienie § 9 a. ustępu z ustawy z dnia 30. marca 1888 D. p. p. Nr. 33. w brzmieniu ustawy z 20. listopada 1917 Dz. u. p. Nr. 457. ma zmienione opiewać z mocą prawną dla kas brackich następująco:

»Do ubezpieczenia rodzinnego nie mogą być wciągnięci ubezpieczeni, nie należący do Kasy robotniczej, których dochód podpadający opodatkowaniu przekracza określoną granicę. Granicę tę stanowi stosownie do warunków miejsca zamieszkania ubezpieczonego 4200 do 6000 K. Granicę dochodu dla poszczególnych miejscowości ustala władza górnicza w drodze rozporządzenia. Ograniczenie to nie dotyczy ubezpieczonych, należących do klasy robotniczej«.

§ 2.

Ustęp 4. § 25 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33. w brzmieniu ustawy z dnia 20. listopada 1917 Dz. p. p. Nr. 457 ma opiewać:

»Łączna wysokość wkładek tygodniowych ubezpieczonego nie może wynosić więcej nad $^5/_{10}$ przeciętnego wynagrodzenia dziennego danej klasy zarobkowej.

Za Wydział górniczy: w z. **Zarański** m. p.

Za Prezydyum: **Marek** m. p.

27.

Akcye kolejowe.

Rozporządzenie z dnia 24. stycznia 1919, L. 979/SK.

Powierza się Bankowi krajowemu i jego filiom wypłatę kuponów od akcyi pierwszeństwa kolei lokalnej Kraków—Kocmyrzów a to począwszy od 1/II 1919 r.; wypłata kuponów od obligacyi pierwszeństwa i akcyi pierwszeństwa kolei wschodnio-galicyjskich, dalej kolei Tarnopol—Zbaraż i Lwów—Podhajce zostaje w zawieszeniu aż do odwołania.

Za Wydział skarbowy: **Schmidt** m. p.

28.

Dodatki kwartalne i nowe dodatki miesięczne dla funkcyonaryuszy publicznych.

Rozporządzenie z dnia 21. stycznia 1919, L. 300/19 prez.

Postanawia się, co następuje:

a) Wypłacić dnia 1. lutego 1919 dotychczasowy kwartalny dodatek, przyznany rozp. min. z 19. listopada 1917, Nr. 449, Dz. p. p.

b) Wypłacić nauczycielom ludowym 25% dodatku Teufflowskiego również dnia 1. lutego 1919.

c) Wszystkim auskultantom, praktykantom, suplentom, nauczycielom ludowym, oficyantom, pomocnikom kancelaryjnym, dyetaryuszom, woźnym i stałej służbie (przy funkcyonaryuszach niestałych po 3-ech miesięcznej służbie) przyznaje się dalszy dodatek drożyźniany począwszy od 1. stycznia 1919 w wysokości po 100 K miesięcznie dla bezżennych, a po 200 K dla żonatych.

d) Wszystkim urzędnikom, począwszy od XI rangi w górę, dalszy dodatek drożyźniany, począwszy od 1. stycznia 1919 w wysokości miesięcznej po 200 K dla bezżennych, a po 300 K dla żonatych.

Za Prezydyum: **Starzewski** m. p.

29.

Obrót bydłem.

Rozporządzenie z dnia 4. lutego 1919, L. 1316/19 W. R.

Rozporządzenie P. K. L. z dnia 16. grudnia 1918, L. 562/18 W. R., regulujące obrót bydłem zawiesza się a równocześnie wprowadza się wolny obrót bydłem i mięsem w całym kraju z utrzymaniem przepisów policyjno-weterynaryjnych.

Za Wydział rolnictwa K. R.: **Bardel** m. p.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.